

under Nr. 5, 6 og 7 stillede, af Justitsministeren tiltraadte Forslag, og derimod forkastede det Forslag, der er stillet under Nr. 4. Det er naturligvis ikke nogen Sag af nogen overbuden stor Betydning. Forskjellen mellem de to Forslag er den, at medens Forslaget under Nr. 4 vil, at de Personer, der ere straffede med Forbedringshuusarbejde, skulle henvises til særegne Arbejdscommandoer, ville derimod de andre Forslag ligesom Udkastet, at disse Folk skulle stryges af Armeens Ruller, hvori de saa igjen blive optagne, naar der maatte blive meddeelt dem Gældsopreisning. Begge Forslag ere altsaa enige i, at disse Personer ikke skulle gjøre Tjeneste paa den sædvanlige Maade i Hæren, men der gjør sig efter min Mening forskjellige Betragtninger gjældende imod Forslaget under Nr. 4. For det Første er det i sig selv en besynderlig Tanke at ville samle forhenværende Forbrydere i særegne Batailloner og at ville have en første Bataillon og en anden Bataillon Forbrydere. Det er Noget, der hverken i sig selv er hensigtsmæssigt, eller vil tage sig videre godt ud; det er meget urigtigt saaledes at ville, efterat disse Folk have udstaaet deres Straf, fremdeles paa en saa markeret Maade stemple deres tidligere Vandel, og det har ogsaa vist sig, at en saadan Bestemmelse er ganske upraktisk, thi, naagtet vi have haft to Krige, under hvilke der har været gjort Krav paa alt det Mandskab, der kunde indkaldes, har man aldrig fundet sig foranlediget til at oprette saadanne Arbejdscommandoer for de forhenværende Forbrydere. Naar Sagen stiller sig saaledes, at der ikke vil være Tale om at anvende saadanne Arbejdscommandoer, er det mindre naturligt at beholde disse Folk i Rullerne, hvorved der kun vil foranlediges en Mængde Omkost, thi, som den ærede Ordfører bemærkede, er det netop de Folk, der give Udforsværgelse mest at bestille ved at passe paa dem, idet det for en stor Deel er omstreifende vagabonderende Personer. Naar man nu har indvendt derimod, at man ikke saaledes skal sætte en Præmie paa Forbrydelsen, at det vilde komme til at see ud, som om de i Virkelighed ved Forbrydelsen fik en Fritagelse for Værnepligten, fordi denne betragtes som en Byrde, saa skal jeg dertil bemærke, at selv den Tanke,

at udelukke dem fra den almindelige Hæertjeneste, nærmest gaaer ud fra, at det ikke er en Byrde, men en Gode og Ret. Men selv efter den modsatte Ansættelse er det indlysende, at den Betragtning, at man ikke saaledes skal befrie dem for en Byrde, kun har Betydning, hvis denne Fritagelse kunde tænkes at have nogen Vægt som Motiv for dem ved Forbrydelsens Begaaelse, og navnlig hvis de kunde antage det som noget Bærrer, at skulle betragtes som hørende til særlige Arbejdscommandoer, end det, at udslettes af Ruller, men dette er ingenlunde Tilfældet. Disse Folk vilde jo saavel som vi Andre, at det aldrig vil blive til Noget med disse Arbejdscommandoer, og at det altsaa ingen Betydning har, at det staaer i Loven, at de skulle henvises til disse. Det er dem ikke større Byrde at blive regnede til en saadan Arbejdscommando, som aldrig vil blive oprettet, end det at blive udslettet af Ruller.

Varfod: Det er om Præsternes Værnepligt, jeg skal tillade mig at høre et Par Ord, skjøndt det næsten er ubehageligt at gjøre det paa en Tid og i et Dieblil som dette. Den ærede Ordfører forsvarede forleden Bestemmelsen om Præsternes Fritagelse for Værnepligt med, at den ikke var ny, men at den fandtes baade i Loven af 12te Februar 1849 og i Loven af 1861, hvorfor det var i sin Orden, at man ogsaa optog den her. Jeg tør maaskee, naar jeg forandrer, hvad der skal forandres, bruge dette til Forsvar for mig, naar jeg i dette Dieblil tager Ordet, idet jeg har bekæmpet denne Bestemmelse, hvergang den tidligere er kommen frem, og navnlig bekæmpede jeg den med al den Kraft, som stod til min Raadighed, i den grundlovgivende Rigsforsamling; det maa altsaa ansees for at være i sin Orden, naar jeg igjen bekæmper den idag. Da den høitærede Justitsminister forleden havde Ordet, sagde han, at man kunde hente Grunde for Fritagelsen baade fra Forstanden og fra Følelsen. Jeg hørte dog ikke, at han fremførte mere end eet Argument fra Forstandens Side, og det var, at dersom vi udslettede Præsternes Fritagelse for Værnepligt, vilde vi være de Første, der gjorde dette. Jeg maa tilstaae, at hvis dette er en Forstandsgrund, tiltaler den idetmindste